Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТѢ

ВЕСТНИКЪ „СЛАВЕЙЧЕ“

Както славейче въ горица
пѣе свойта пѣсенчица,
тъй и вестника „Славейче“
радва малкитѣ дечица.

Той ги учи да се трудятъ,
да пестятъ и да се смѣятъ,
чисти, спретнати да бѫдатъ,
да играятъ и да пѣятъ.

Ст. Д. Гълѫбовъ, уч. III кл. с. Гулянци, Никоп.

НАДЪ ЛЮЛКАТА

Заспи, соколе мой, заспи!
Чуй тихъ небесенъ звънъ!
Чуй какъ въвъ тъмнитѣ липи
приказва вѣтърътъ навънъ.

Какъ носило си нѣвга ти
звездичка на чело.
О, спи ми галено дете,
сънътъ край насъ лети.

Заспи, дете, заспи, заспи,
заспи ми кротъкъ сънь!
Спи сладко и сънувай ти,
какъ ангелъ си било.

Вънъ птиченцата спятъ и тѣ,
вѣтрецътъ не шепти,
заспи, соколе, мой заспи,
заспи, заспи и ти.

Маргарита П. Динкова, у-ка, Луковитъ.

ЗЛАТНА ДОБРУДЖА

Въ единъ ясенъ слънчевъ денъ камбанитѣ радосно забиха. Отъ всички радиопредаватели почна да кънти добруджанскиятъ химнъ. По улицитѣ на града ни почнаха да тичатъ и пѣятъ много хора. Разбрахме, че откѫснатата близо четвърть вѣкъ българска земя, отново се връща при насъ, че хиляди българчета като мене отново ще могатъ да говорятъ свободно сладката българска речь, че ще могатъ свободно да получаватъ и четатъ хубавото в. „Славейче“ и много други вестници и списания.

Азъ съмъ безкрайно радостенъ, че нашата държава се уголѣмява и дано стане велика като при Царь Симеонъ; радостенъ съмъ и затова, че безъ война придобихме тази наша земя. Защото моятъ дѣдо е убитъ въ войната и татко ми е разправялъ колко тежъкъ е билъ живота му като дете, като не е ималъ кой да се грижи за него. Затова ще моля Бога, щомъ той ни помогна да имаме Добруджа безъ война, България да стане велика държава безъ да остават деца сирачета.

Динко Петевъ, ученикъ, Русе.

ЗАДАЧИ РЕБУСИ ГАТАНКИ

1	2	3	4
2			
3			
4			

1. Мѫжко име.
2. Държава въ Мала Азия.
3. Земедѣлско сѣчиво.
4. Военно скривалище.

Попълнете тѣзи четири квадратчета така, че четени отвесно и хоризонтално да дава едни и сѫщи думи.

Задава: Спасъ Методиевъ Добродолски, ученикъ, гр. Радомиръ.

1. Име съмъ на носъ въ Индия. Първитѣ ми две срички сѫ езеро въ Италия, а последната куче киноартистъ.

2. Име съмъ на пустиня. Първитѣ ми две срички сѫ цвѣте, а последнитѣ две, първото име на нашъ борецъ.

3. Име съмъ на птица. Първитѣ ми две срички сѫ свещеникъ, а последната — нѣмски медикъ.

4. Име съмъ на полски композиторъ. Първата ми сричка е селянинъ отъ Софийско, а последната — френска буква.

Задава: Георги К. Младжовъ, уч. V прогимназия — София.

5. Напишете цифрата 1000, поставете ѝ чертичка и ченгелчета, за да се получи едно име.

Задава: Мина Василева, у-ка, Видинъ.

6. Имаме 6 кибритени клечки. Какъ може да се образуватъ отъ тѣхъ 6 триѫгълника, така щото двата да бѫдатъ съ голѣмина на странитѣ, колкото самитѣ клечки, а другитѣ четири съ голѣмина на странитѣ отъ половината на клечкитѣ и то безъ да се чупятъ.

Задава: Минчо Еневъ, у-къ Слатина.

игри-и-забави

ЧУДНИЯТЪ ЗВЪНЕЦЪ

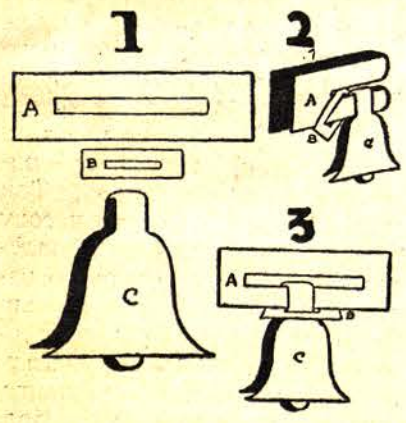

Тукъ имаме една интересна игра съ този звънецъ, който можемъ да си направимъ отъ парче тънъкъ картонъ или кѫсъ дебела хартия, съ помощьта на ножицитѣ.

Най-напредъ сгъваме картона на две. Следъ това си нарисуваме звънеца и частитѣ, споредъ колко искаме да бѫде голѣмъ звънецъ, тъй както е показанъ въ рисунката, сгъваме го на две и го съединяваме откъмъ дръжката.

Сега изрѣзваме две други парчета А и В. Отворътъ на А трѣбва да бѫде достатъчно голѣмъ, за да мине звънецътъ презъ него, а презъ отвора С да мине дръжката на звънеца. Следъ това, както е показано на фиг. 2, сгъваме парчето А безъ пречупване. Провираме парчето В въ долната подгъвка, както е показано. Тогава изправяме парчето А и изхлузваме парчето С около дръжката на звънеца, както е показано на фиг. 3.

За да извадимъ звънеца, сѫщото нѣщо би трѣбвало да се извърши по обратенъ пѫть. Накарваме приятеля си, предъ когото сме направили звънеца да стори това, но той вижда, че това е невъзможно.

НОВИНИ

Присъединяването на Добруджа къмъ майката-отечество се посрещна съ незапомнена радость отъ цѣлия български народъ. Ученицитѣ отъ всички училища изпратиха до своитѣ братя и сестри — добруджанчета възторжени привети. Много трогателни ученически писма бѣха съобщени чрезъ радиото.

Златна библиотека е издала книжката „Странствуванията на Одисея“, преразказани отъ нашия редакторъ г. Георги Крънзовъ, споредъ Омировата „Одисея“. Книжката има цена 10 лева и всѣки може да си я достави отъ редакцията на в. „Славейче“.

РЕДАКЦИОННИ

ПРИЛОЖЕНИ къмъ този брой изпращаме вносни бележки на всички наши настоятели, съ молба да побързатъ съ отчитането на събранитѣ отъ тѣхъ абонаменти.

КНИЖКАТА-ПРЕМИЯ излиза тѣзи дни отъ печатъ и веднага ще се разпрати на всички абонати и настоятели, които сѫ изплатили абонамента си. Побързайте съ изпращането на сумитѣ, за да получите безплатната книжка-премия!

КРАЙНИЯТЪ СРОКЪ за изплащане абонамента съ право на безплатната книжка-премия е до 15 декемврий т. г. Не го пропускайте, защото тази година книжката-премия е отпечатана въ ограничено количество и ще се разпрати само на редовнитѣ абонати и настоятели!

РЕДАКЦИЯТА благодари на всички настоятели, които и тази година ни подкрепиха, като не само пакъ се заеха съ разпространението на вестника, но направиха всичко възможно и за увеличаването на разпространяванитѣ отъ тѣхъ броеве. Само така ние ще можемъ да правимъ непрекѫснати подобрения въ списването на вестника. Молимъ всички настоятели, които могатъ да увеличатъ броя на абонатитѣ, да не си жалятъ труда, а да поискатъ да имъ правимъ допълнително броеве. Знаемъ, че главоболията около пласирането на вестничето сѫ доста голѣми, но съ взаимни усилия трѣбва да работимъ за просвѣтата и възпитанието на българското дете.

РЕШЕНИЕ НА ЗАДАЧИТѢ ОТЪ БРОЙ 1.

1. Мокъръ.
2. Вѣтърътъ.
3. Овцетѣ сѫ били 301, защото това число дѣлено на 2, 3, 4, 5 и 6 дава цѣло и остатъкъ 1, а дѣлено на 7 не остава нищо.
4. Маса, столъ.
5. Гѫбата.

Решили вѣрно всички задачи: Василъ Захариевъ, Казичене; Пенка Стоянова, Ст. Загора; Антимъ Пеневъ, Своге и Мими Василева, Пловдивъ.

Всички получаватъ по една книга — подаръкъ отъ изданията на „Златна библиотека“.

СКРИТА КАРТИНА

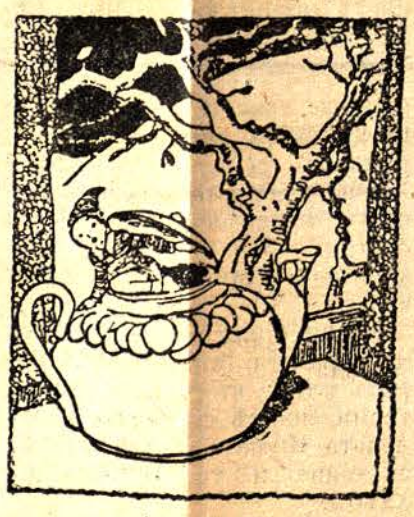

Джудже си играе съ четири деца на жумишка. То се скри въ празния чайникъ и започна да вика: „Хайде, готово!“ Но никое отъ децата не може да го намѣри. Когато разбра, че децата не могатъ да го намѣрятъ, то повдигна бавно капака и поиска да излѣзе. Огледа се наоколо, но не видѣ нито едно дете. А децата сѫ около него. Тритѣ го гледатъ, а четвъртото му обърнало лице. Намѣрете ги!

3. СПИЛЕТЪ И НЕБЪ СЕ ВРЪЩАТЪ.

— Какво ще ядемъ сега? — запита Хербертъ баща си.

— Намѣрихъ малко миди, — отвърна Пенкрофтъ.

— Азъ пъкъ намѣрихъ тѣзи яйца въ гората — добави Хербертъ и измъкна нѣколко птичи яйца отъ джеба си. — Но кѫде ще ги сваримъ, като нѣмаме нито огънь, нито сѫдъ.

— Бѫди спокоенъ! Всичко ще се нареди. Ние ще сваримъ мидитѣ и яйцата въ черупката на нѣкой кокосовъ орѣхъ. Но огънь мѫчно ще накладемъ... Чакай! Сѣтихъ се. Азъ имамъ огледалце въ джеба си. Съ него ще направя огънь. — Той счупи огледалцето на две и като насочи дветѣ половини къмъ слънцето, събра лѫчитѣ имъ въ едно мѣсто и скоро получи огънь. Яйцата и мидитѣ бѣха сварени, а Спилетъ и Небъ още не се връщаха.

Следъ малко слънцето залѣзе. Настана хладна вечерь. Пенкрофтъ и синътъ му Хербертъ се прибраха въ колибата и легнаха да спятъ.

— Защо ги нѣма още тия хора? — чудѣше се Пенкрофтъ. — Дали сѫ намѣрили Хардингъ? Кѫде може да сѫ сега?

Наблизо се чу човѣшки викъ.

— Нѣкой вика! — каза Хербертъ. — Азъ чухъ нѣкакъвъ викъ.

Гласътъ отново се провикна: — Пенкрофтъ, кѫде сте?

Пенкрофтъ скочи и се озова предъ колибата.

— Тукъ сме! Елате! Тукъ сме!

Спилетъ и негърътъ Небъ се приближиха до колибата.

— Намѣрихте ли Хардингъ? — запита ги Пенкрофтъ.

— Не! — отвърна Спилетъ. — Отъ него нѣма никаква следа.

— Вижте каква великолепна кѫща съмъ построилъ! — усмихнато каза Пенкрофтъ, като посочи колибата.

— Браво, Пенкрофтъ! — каза Спилетъ. — Но има ли нѣщо за ядене?

— Сварихъ малко миди и птичи яйца. Ние съ малкия се нахранихме. Ето, има и за васъ.

Следъ като Спилетъ и Небъ се нахраниха, всички легнаха да спятъ.

— Но какво стана съ Топъ? — запита Хербертъ. — Не го ли видѣхте нѣкѫде?

— И отъ него нѣма никаква следа.

Скоро огънятъ освѣтяваше лицата на четиримата спящи люде.

4. НАМИРАНЕТО НА ХАРДИНГЪ.

Нощьта преваляше. Наближаваше да се съмне, когато до вратата на колибата се чу звукъ, който не приличаше на човѣшки гласъ. Кой ли ще е?

Пенкрофтъ се надигна. Побутна Спилетъ. Той отвори очи.

— Нѣкой като че ли се опитва да отвори вратата? — и Пенкрофтъ посочи къмъ входа, затворенъ съ клони.

— Кой може да бѫде? — запита Спилетъ. — Дали пъкъ не живѣятъ хора на острова?

— Този, който е отвънъ, изглежда, че е самъ, а ние сме трима. Нѣма защо да се страхуваме.

Той стана и погледна презъ една дупка.

— Не се вижда никой. Нѣма човѣкъ вънъ. Да не би пъкъ да е нѣкакъвъ духъ?

Звукътъ отново се чу. Пенкрофтъ отмахна клонитѣ и въ колибата се вмъкна кучето Топъ.

Топъ се доближи до негъра Небъ и започна да го бута съ кракъ. Небъ скочи изненаданъ. Топъ веднага тръгна къмъ изхода и бързо се завтече навънъ.

— Той иска да ни покаже кѫде е Хардингъ. Той е намѣрилъ господаря си и желае да ни заведе при него.

Тримата мѫже се завтекоха следъ кучето.

На изтокъ небето се червенѣеше. Скоро слънцето се показа и лѫчитѣ му се проврѣха между дърветата. Топъ продължаваше да тича къмъ планината. Мѫжетѣ го следваха. Кучето се вмъкна въ една пещера. Когато мѫжетѣ влѣзоха въ пещерата, тѣ намѣриха тамъ Хардингъ да лежи на земята съ затворени очи.

— Той е мъртавъ, — извика Небъ.

Пенкрофтъ се наведе, побутна рѫцетѣ и лицето на Хардингъ и отвърна: — Не, не е мъртавъ! Живъ е!

Хардингъ лежи въ пещерата

Малкиятъ Хербертъ, който сѫщо тичаше следъ мѫжетѣ, грабна шепа вода между камънитѣ и я поднесе къмъ устата на Хардингъ. Пенкрофтъ разтвори устата му и ги потопи въ шепата на сина си. Следъ малко Хардингъ отвори очи. Всички въздъхнаха съ облекчение.

— Кѫде е балонътъ? — запита Хардингъ. — Аха!... Спомнямъ си! Азъ се хвърлихъ въ морето. Доплувахъ до брѣга, но какво стана после, не си спомнямъ.

Той отпусна рѫката си. Тя се опрѣ на меката трева.

— Трева! Но азъ не си спомнямъ да имаше трева на брѣга. Близо ли сме до морския брѣгъ?

— Не, — отвърна Пенкрофтъ, — морето е доста далечъ. Ние сме въ подножието на планината. До морето има близо две мили.

— Това е невъзможно! Когато азъ се добрахъ до брѣга, бѣхъ вече мъртавъ отъ умора. Не е възможно да съмъ извървѣлъ самъ две мили пѫть! Нѣкой трѣбва да ме е домъкналъ до тукъ!

— Но на острова не живѣятъ никакви хора, — отвърна Спилетъ. — Кой може да те е донесълъ до тукъ?

— Все трѣбва нѣкой да ме е донесълъ. Но кой може да бѫде? — чудѣше се Хардингъ.

Тѣ тръгнаха къмъ морето. Когато наближиха брѣга, Хардингъ извика: — Ето! Вижте! На това мѣсто излѣзохъ отъ морето. И паднахъ тука, до самия брѣгъ.

Наоколо имаше стѫпки.

— Това не сѫ моитѣ стѫпки, — каза Хардингъ. — Това сѫ чужди стѫпки. Това сѫ стѫпки отъ ботуши, а азъ съмъ безъ обувки. Моитѣ обувки останаха въ морето. Чий сѫ тѣзи стѫпки? Да не би на острова да има нѣкакъвъ духъ?

— Духоветѣ не ходятъ съ ботуши, — засмѣ се Пенкрофтъ.

(Следва)

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ тѣзи дни излиза отъ печатъ и ще се изпрати само на ония абонати и настоятели, които изплатятъ абонамента си ВЕДНАГА или най-късно до 15 декемврий т. г. Побързайте съ изплащането на абонамета, за да получите безплатната книжка-премия!

Печатница „Стопанско развитие“
ул. Веслецъ 5 — 1053/1940